

A painting of a Dutch windmill in a field under a blue sky with white clouds. The windmill is the central focus, with a smaller one visible in the distance to the left. The sky is painted with vibrant blue and white brushstrokes, suggesting a bright, sunny day. The foreground shows a field of golden-brown grass.

BETTY NEELS

Küaliskonsultant

Originaali tiitel:
Betty Neels
Visiting Consultant
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1969 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08430523
ISBN 978-9949-87-117-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Meditšiiniõde Sophia Greenslade krimpsutas marli-
maski all oma sirget väikest nina ja mõtles igatsevalt tee
joomise peale. Operatsioonisaalis oleks pidanud töö
lõppema tund aega tagasi, aga kiireloomuline põrna-
eemaldus tuli pärastlõunal ära teha. Nüüd oli laual
viimane juhtum, lihtne pimesoolelõikus. Kirurgiarsi-
dent Tom Carruthers sirutas kindas käe tangide järele,
mis olid Sophial valmis. Neiu pani kõvera nõela hoidi-
kusse ja heitis pilgu kellale. Viis minutit, ja ta on vaba.
Vanemõde oli rohkem kui pool tundi tagasi valvesse
tulnud ja Sophia võis vahetuse üle anda. Tä ulatas täp-
selt õigel hetkel käärid, noogutas nooremõele, et see
tampoonidega tegeleks, ja hakkas arstiriistu soolalahu-
sesse panema, katkestades oma tegevuse vaid selleks,
et asetada nõel kirurgiaresidendi nõudlikku pihku.
Kergitades oma ilusa kujuga kulme õe suunas, kes oli
töötanud operatsioonisaalis piisavalt kaua, et teada,
mida see liigutus tähendab – vii kauss minema –, astus
õde Greenslade maha väikeselt kandiliselt istmelt, mis

seisis valge riidega kaetud kärude taga. Ta seisis arsti kõrval Tom Carruthersi vastas, olles valmis panema plaastri korralikult õmmeldud haavale. Jäänud oma tööga rahule, ütles ta kenal rahulikul häälel: „Kanderaam, palun,“ ning järgnes residendile kraanikausi juurde, võttes kaasa mehe kitli ja mütsi, mille too oli minnes maha jätnud. Sophy oli kirurgide kommetega harjunud ega öelnud midagi, vaid pani riided sõnatult pesukorvi ja seisis vaikselt paigal, kuni teine õde ta kitli lahti sidus. Seejärel võttis ta ära operatsioonimütsi ja maski, paljastades meeldiva näo, mida ilmestasid kaudid silmad ja väga tumedad ripsmed. Ta nina polnud midagi erilist ja suu oli liiga suur, aga tal oli hea jume. Juuksed, mis olid korralikult kõrgesse krunni pandud, olid helepruunid. Ta oli vaevu keskmist kasvu, aga võluv figuur tegi kasina kasvu ülimalt tasa.

Ta läks pesuruumi kraanikausside juurde ning tema ja kaks meest seisis pingevabalt ja sõbralikult reas. Kõik tahtsid kangesti lahkuda.

„Mis kell on?“ küsis Tom.

Sophia pesi käsi edasi. „Peaaegu kuus,“ ütles ta. „Kui sa teed ruttu ja su naine on valmis, siis jõuad eesriide avanemise ajaks kohale.“

Ta naeratas mehele ja Tom mõtles sajandat korda, et naeratus muudab Sophia nägu täiesti. Tom oli õnnelikus abielus ega saanud aru, miks õde Green-slade'i pole juba ära napsatud. Mees hakkas käsi kuivatama.

„Aga sina? Kas lähed täna õhtul kohtamisele?“

Sophia keeras kraanid kinni ja ütles silma pilgutades: „Mehed näevad kõvasti vaeva, et mind kutsuda – mu saatusliku ilu pärast.“ Ta naeris oma märkuse peale ja läks minema, et vahetus üle anda.

Kümme minutit hiljem oli ta koduteel. Oktoobriõhtu muutus juba jahedaks, aga pärast operatsioonisaali soojust oli see värskus Sophiale meele järele. Haigla asus Londoni meeldivas osas: ümbruskonna hooned olid enamjaolt vanad ja hästi hooldatud rida-majad. Suuremal osal olid aknad valgustatud, kui Sophia kodu poole kiirustas. Ta oli väike tüdruk, kui isa, selle haigla arst, maja ostis. Kui isa ja ema autoõnnetuses surma said, oli ta kakskümmend üks, äsja operatsioonisaalis tööle asunud. Vanemate surm oli tragöödia, mida ta oli püüdnud suruda sügavale oma kohustuste alla. Pere kolm nooremat last käisid tollal veel koolis ning kuidagi oli Sophial õnnestunud kodu koos hoida, jagades end ema, majapidaja ja meditsiiniõe rollide vahel, mis oli võimalik vaid seltsielust ilmajäämise arvel. Teda aitasid suuresti vanaema Greenslade, kes elas nendega koos, ja Sinclair, kes oli olnud sõja ajal armees isa adjutant ning elas pärast demobiliseerimist nende majapidamises. Ta oli kogu perekonna truu sõber ja kõik olid temasse kiindunud.

Sophia pööras nurga tagant kodutänavale. Maja oli tänava keskel ja ta nägi seda selgelt isegi hämaras. Ta märkas üht väikest poissi, kes kõnniteel seisis – see oli ta noorem vend Benjamin. Sophia kortsutas kulmu ja kiirendas sammu. Benil oli komme pahandustesse

sattuda ja ilmselt seetõttu hoidiski üks pikka kasvu härra tal kõvasti õlast kinni. Kui Sophia nende juurde jõudis, avas ta suu, et midagi rahustavat öelda. Aga temast jõuti ette.

„Ahaa, õde Sophy, ma oletan.“ Hääl kõlas kannatamatult ja pisut pilkavalt. Sophy vaatas meest: ta polnud mitte ainult pikka kasvu, vaid ka suur, nii enesekindel, et tundus peaaegu ülbe, ja seetõttu paistis ta ilus nägu vanem, kui see ilmselt tegelikult oli. Mees silmitses teda kõige külmemate siniste silmadega, mil-liseid neiu polnud pikka aega näinud.

Sophy kuulis, kuidas ta süda äkki peksma hakkas. Ta ütles endale, et on väga vihane.

„Jah, mu nimi on Sophy,“ ütles ta jahedal toonil. „Ehkki ma ei kujuta ette, miks te peaksite olema nii ebaviisakas – ja familiaarne.“

Mees kallutas oma ilusa pea küljele – tänavalambi nõrk valgus muutis ta hallid juuksed hõbedaseks – ja ütles magusalt, et neiu vihastada: „Mu kallis preili, miks ma peaksin tahtma teiega familiaarne olla? Ma kasutasin teie nime pelgalt teie tuvastamiseks.“

Sophy läkastas, hingas sügavalt sisse ja pöördus venna poole.

„Mida sa tegid, Ben?“ küsis ta alistunult. Ja nähes poisi valget nägu: „Kas sa said viga? Mis juhtus?“

Ben vaatas teda kergendusega, millesse oli segatud kaheteistaastase poisi vastikus avalike sõneluste suhtes.

„Ma jooksin selle härra autole otsa...“

See härra katkestas teda teravalt: „Te peaks oma vennale õpetama, et pole eriti tark joosta üle tänava, vaatamata, kas see on tühi.“

Sel hetkel märkas Sophy teeservas läikivat Bentleyt. Ta arvas, et vaevalt on see viga saanud, sest nägi välja nagu täiuslikkuse kehastus.

„Ma arvan, et te sõitsite liiga kiiresti,“ ütles neiu vihaselt.

Mees naeris, olles siiralt lõbustatud.

„Ma arvan, et mitte,“ ütles ta, naer hääles kajamas. „Mul pole kommet hooletult sõita ja ma tuletan teile meelde, et mina olen see, kes peaks olema nõrдинud, mitte teie. Mulle ei meeldi, kui mind sunnitakse vältima väikesi poisse ja suuri koeri...“

Sophy vaatas talle otsa ja kordas üpris peenikese häälega: „Suuri koeri?“ ning ütles seejärel jahmatusega: „Blot!“. Ta tõmbas kinda käest, pistis kaks sõrme suhu ja vilistas läbilõikavalt, pannes ta kaks kaaslast võpatama, ning pöördus siis venna poole.

„Ben, ma ütlesin sulle, et ära lase Blotil ilma rihmata üle tee minna!“

„Ma tõesti ei teinud seda, Sophy. Aga Titus tuli meiega kaasa ja istus pargis maha ega tulnud tagasi, nii et kui ma Blotil rihma ära võtsin, läks ta loomulikult tema juurde.“ Ta vaikis. „Ma ju pidin talle järele minema, eks?“

Sophy kaalus seda tõsiselt, pilk võõra mehe hea lõikega tviidpintsakul. „Jah,“ tunnistas ta, „ilmselt küll.“

Ta lõpetas rääkimise ja vaatas suurt musta koera, kellel oli välimuse põhjal otsustades rikkalikult erinevaid tundmatuid esivanemad. Koer ületas teed hoolikalt nagu laps, kes oli äsja õppinud seda tegema, ja ta niisked mustad silmad esitasid mehele otsekui väljakutse. Koerale järgnes mitte eriti silmapaistva välimusega kass, kelle ilmselgelt madalat päritolu kompenseeris tohutu väarikus.

Sophy ohkas kergendatult. „Seal nad ongi,“ hüüdis ta tarbetult. „Nad hoolivad teineteisest väga,“ lisas ta, justkui oleks jutul lõpp ja see fakt võinuks selgitada kogu eelnevat vahejuhtumit. Kergendusohkele järgnes hingeldamine. „Nad ei kahjustanud teie autot, ega?“

Ta vaatas enda kõrval seisvale vaikivale mehele otsa ja püüdis mitte näha, kui hea välimusega too on. Blot oli ajanud end tagajalgadele, soovides sõbralik olla. Mees patsutas teda hajameelselt ja vaatas alistunult Titust, kes oli end ta elegantse jala ümber kerinud. Ta suunas pilgu Sophyle ja ütles: „Bentleyt pole – ee – eriti kerge mõlkida.“

„Kuulge, kas see on tõesti teie oma, *sir*?“ Beni innukus ületas ta hirmu.

Mustad kulmud kerkisid. „Päris kindlasti.“

Poiss vaatas, kuidas mees graatsiliselt auto kapotti pühkis.

„Noh, ma eelistaksin, et jääksin just nimelt Bentley alla,“ nentis ta. „Muidugi välja arvatud Rolls-Royce.“

„Kui ma vaid oleksin teadnud,“ pomises pikk mees, „oleksin andnud endast parima, et sulle seda teenet osutada.“

Sophy, kes tahtis kangesti teed juua ja ootas, et see kummaliselt tüütu mees lahkuks, ütles teravalt: „Kui kahju, et te täna oma Rolls-Royce’iga ei sõida.“ Ja siis oli ta hämmeldunud mehe tõsise nõustumise ja selgituse peale, et ta toob harva oma Rollsi Inglismaale. „Tavaliselt minu vajadusteks Bentleyst piisab,“ lõpetas ta leebelt.

Sophy tundis, et punastab, ja oli tänulik, et väljas läks pimedamaks. Ta ütles jäigal toonil: „Palun vabandust. Kui olete kindel, et Ben pole mingit kahju teinud, siis hakkame minema... Ben, kas palud vabandust, et sa seda härrat ärritasid?“

„Kas ma näen ärritunud välja?“ Mees naeratas talle ja Sophy põsed läksid jälle kuumaks. Härra kuulas Beni vabandust ja sirutas siis käe ning näpistas õrnalt poisi kõrva.

„Hüvasti,“ ütles ta ja pöördus auto poole ning vaatas siis, käsi uktsel, üle õla.

Mees istus autosse. Üle automootori vaikse müрина kuulsid Ben ja Sophy, et neile soovitakse head õhtut.

Sophy sulges ukse, kui nad olid sisse astunud, võttis esikus mantli seljast, käskis Benil käed puhtaks pesta ja läks otse kööki. Sinclair tõstis pilgu, kui ta sisse astus, ja läks siis teekannu vett valama.

„Te tulete väga hilja, preili Sophy. Ma vist kuulsin teid tänaval kellegagi rääkimas,“ ütles mees süütult. Köök oli maja tagaküljel ja Sophy teadis, et ei maksa seda mainida.